

Hồi 33

Bụi Tình Chấn Giang Hồ

Băng Linh bước vào đại điện Quan Âm Tịnh Xá. Vị sư thái trạc ngoài tam tuần bước ra đón nàng. Băng Linh ôm quyền xá:

- Tiểu nữ đến bái lại Quan Thế Âm bồ tát cầu sự phò trợ của bồ tát linh thiêng.

Vị sư thái chấp tay niệm phật:

- Thiện tai... thiện tai... bần ni vô cùng hoan hỉ được đón tiếp Triệu tiểu thư.

Sư thái đưa nàng đến trước bệ thờ kim thân Quan Âm bồ tát. Chính tay Diệu Tịnh sư thái thấp hương trao cho Băng Linh. Đón lấy những nén hương, nàng bước đến hành đại lễ trước di thân Quan Âm bồ tát.

Băng Linh khấn:

- Quan Thế Âm bồ tát hiển linh phò độ cho Kim Ngạo Thiên tai qua nạn khỏi. Bồ tát phò độ chúng sinh bá tánh Trung Thổ thoát qua kiếp họa ma nhân trùng trùng điệp điệp.

Nàng khấn rồi hành lễ. Hành lễ xong rồi, Băng Linh mới đứng lên. Nàng bước đến bệ thờ đặt một túi gấm lên bàn phướng điền.

Diệu Tịnh sư thái bước đến bên nàng, từ tốn nói:

- Tiểu thư đã hoan hỉ cúng dường quá nhiều rồi... hôm nay bần ni không dám nhận nữa.

Nàng nhìn lại Diệu Tịnh sư thái:

- Đây là lòng thành của tiểu nữ dâng công đức lên Quan Âm bồ tát, mong sư thái hãy nhận lấy. Sư thái có thể dùng số ngân lượng của tiểu nữ mà tạo phước lành cho bá tánh Hàn Châu.

Diệu Tịnh sư thái ôm quyền xá:

- Tiểu thư lòng quảng đại độ lượng, bần ni cảm kích vô cùng. Bần ni sẽ nhận số ngân lượng này thay tiểu thư mở lễ phát chẩn cho những kẻ cơ hàn.

Nàng ôm quyền xá:

- Băng Linh đa tạ sư thái.
- Bần ni mời tiểu thư vào hậu liêu dùng chén trà.

Băng Linh mỉm cười ôn nhu nói:

- Tiểu nữ đến thắp hương lễ bái bồ tát cứu độ chúng sinh, không dám làm phiền đến sư thái.

Diệu Tịnh chấp tay niệm phật hiệu:

- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát... tiểu thư có lòng độ lượng quảng đại vị tha như đức bồ tát Quan Thế Âm. Bần ni rất hoan hỉ được bồi tiếp chén trà với tiểu thư.
- Đa tạ sư thái... đi lần khác. Băng Linh đến đàm đạo với sư thái.
- Bần ni không dám ép tiểu thư.
- Tiểu nữ cáo từ.

Diệu Tịnh tiễn nàng ta đến cửa đại điện tịnh xá. Người nhu hòa nói:

- Triệu tiểu thư... Nếu như tiểu thư có điều chi cần đến chúng bần ni ở Quan Âm tịnh xá thì cứ đến đây. Bần ni nhất định sẽ giúp cho tiểu thư để bồi đáp những gì tiểu thư đã cúng dường.

Nàng dừng bước nhìn Diệu Tịnh sư thái. Điểm nụ cười mỉm, Triệu Nguyệt Băng Linh từ tốn nói:

- Sư thái hẳn không biết kiếp họa ma nhân ngoài cõi tục giới.

Diệu Tịnh sư thái chấp tay niệm phật hiệu:

- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát... mặc dù bần ni đã xuất gia đầu phật nhưng lòng vẫn chưa rũ hết bụi trần, nên có nghe về họa kiếp ma nhân mà tiểu thư vừa nói.

Buông một tiếng thở dài, Diệu Tịnh nói tiếp:

- Tục giới đang ở trong vòng kiếp họa luân chuyển càn khôn. Nếu như không có một sự thay đổi kỳ diệu thì ma giới đến thời khắc làm chủ nhân giới. Ấu cũng là kiếp luân hồi nhân quả, bởi ma giới và nhân giới chỉ cách nhau bằng tâm thức.

Băng Linh nhìn Diệu Tịnh sư thái, từ tốn nói:

- Sư thái nghĩ đến chúng sinh, tiểu nữ cầu xin sư thái cầu sự hiển linh của Quan Âm bồ tát cứu độ chúng sinh.

- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát... tấm lòng của tiểu thư bản ni cũng đã nghĩ đến. Một khi Ma giới quấy nhiễu tiểu thư... tiểu thư đến Quan Âm tịnh xá. Bản ni sẽ giúp tiểu thư.

Nàng gượng cười:

- Nếu như sau này tiểu nữ cần đến sư thái giúp một tay tiêu trừ ma giới. Sư thái có sẵn lòng giúp tiểu nữ không?

- Kể xuất gia đầu Phật, thì giữ giới không sát sinh, nhưng một khi ma giới hoành hành, bản ni sẽ cùng tiếp sức với tiểu thư.

Nàng ôm quyền xá:

- Tiểu nữ đa tạ sư thái.

Băng Linh chia tay với Diệu Tịnh sư thái rồi bước khỏi Quan Âm Tịnh Xá. Ra khỏi tam quan, nàng nhìn ánh nhật quang đang chìm xuống đường chân trời chẳng khác nào một nắm mồ đỏ ối. Nhìn ánh nhật quang liên tưởng đến một nắm mồ mà Băng Linh nghĩ đến Kim Ngạo Thiên.

Từ lúc những chuyện kỳ bí xảy ra tại Thánh Địa Kim Đỉnh Sơn, nàng hy vọng Ngạo Thiên sẽ quay trở lại cõi nhân giới này. Nhưng tin tức của Ngạo Thiên vẫn bần bật. Gần như chẳng đã chìm hẳn vào cõi hư vô chẳng để lại dấu tích gì.

Nghĩ đến Kim Ngạo Thiên, bất giác Triệu Nguyệt Băng Linh buông tiếng thở dài:

- "Ma giới ngày càng hưng thịnh. Trong khi lão gia gia lại chẳng làm gì được".

Triệu Nguyệt Băng Linh dừng bước khi nghe có những bước chân rào rào sau lưng mình. Nàng quay lại. Đập vào mắt mình chẳng phải ai xa lạ mà chính là Điệp Khách Ngô Mộng Khanh.

Điệp Khách Ngô Mộng Khanh điểm nụ cười mỉm khi bắt gặp ánh mắt của Băng Linh. Tiếp nhận nụ cười của Ngô Mộng Khanh, Băng Linh cau mày lộ vẻ bất nhẫn ra mặt cho Điệp Khách hiểu thái độ của mình đối với gã nhưng nàng vẫn từ tốn nói:

- Hình như Ngô công tử đang dõi theo từng bước chân của Triệu Nguyệt Băng Linh.

Mộng Khanh ôm quyền ôn nhu nói:

- Tại hạ không thể qua được mắt của Triệu tiểu thư.

Nàng hừ nhạt rồi gắt giọng nói:

- Sao Ngô các hạ lại theo dõi Băng Linh.

Mộng Khanh bước đến một bộ, ôm quyền giả lả nói:

- Thứ nhất tại hạ ngưỡng mộ Triệu tiểu thư. Sự ngưỡng mộ của Ngô Mộng Khanh đối với tiểu thư chắc chắn không làm phiền tiểu thư chút. Bởi bất cứ một gã nam nhân nào có mặt trên đời này đều có quyền cho mình được ngưỡng mộ một trang giai nhân của riêng mình.

Mặt nàng sa sầm, Băng Linh lắc đầu:

- Ngô công tử nói rất đúng. Không ai có quyền ngăn cấm người ta suy nghĩ về người khác. Nhưng với Băng Linh... thú thật, Băng Linh chẳng hứng thú chút nào, nếu không muốn nói là không thích sự ngưỡng mộ của Ngô công tử.

Đôi chân mày Đệp Khách Ngô Mộng Khanh nhíu lại:

- Băng Linh không thích Ngô Mộng Khanh ngưỡng mộ nàng ư? Sao nàng khó với Ngô Mộng Khanh vậy?

Hắn vừa nói vừa điểm nụ cười cầu tình với nàng. Nếu Ngô Mộng Khanh không cười, bộ mặt của gã còn khả dĩ có nét của một trang nam tử hán, nhưng khi cười thì lộ rõ nét nham hiểm, pha trộn vẻ dâm đãng khó lường.

Y nhỏ nhẻ nói:

- Tại hạ đã làm gì khiến tiểu thư phật lòng.

Băng Linh nghiêm giọng nói:

- Ngô công tử chẳng làm gì Băng Linh cả, nhưng chỉ vì Băng Linh biết Ngô công tử là Đệp Khách thôi.

Thở hắt ra một tiếng, Mộng Khanh nói:

- Chỉ vì cái ngoại danh Đệp Khách mà Ngô Mộng Khanh bị Triệu tiểu thư có ác cảm. Mộng Khanh đâu thích cái danh dự đó.

- Công tử không thích cũng không được, bởi cá tính của công tử tạo ra cái ngoại danh đó của người.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Ngô Mộng Khanh, nghiêm giọng nói:

- Triệu Nguyệt Băng Linh khuyên công tử đừng nên theo chân Băng Linh nữa.

Sắc diện Mộng Khanh hơi đỏ lên rồi trở lại bình thường. Y gượng nặn một nụ cười rồi nói:

- Tại hạ có chuyện muốn nói với tiểu thư... một chuyện rất quan trọng nên mới phải theo chân tiểu thư đó.

Nàng cau mày:

- Băng Linh nghĩ mình chẳng có chuyện gì để công tử nói cả. Giữa Băng Linh và Ngô Mộng Khanh nên có một khoảng cách thì tốt hơn.

Nàng nhếch môi cười khẩy rồi nói:

- Ngô công tử nên biết gia gia của Băng Linh rất khó. Nhất là đối với những người có tâm địa "Điệp khách" như Ngô công tử.

Mộng Khanh không biểu lộ chút gì phần uất qua câu nói của nàng, trái lại y còn điểm nụ cười giả lả, Ngô Mộng Khanh vừa nói:

- Chuyện mà tại hạ muốn nói với Triệu Nguyệt Băng Linh đây không phải là chuyện riêng của tại hạ. Mà là chuyện của một người khác, khi Băng Linh tiểu thư nghe rồi nhất định không thể nào bỏ qua được.

Chân diện Băng Linh sa sầm. Nàng nghiêm giọng nói:

- Ngô công tử muốn nói đến chuyện của ai nào?

Mộng Khanh cười mỉm ôn nhu nói:

- Chúng ta vừa đi vừa nói nhé.

Y chỉ về phía vầng nhật quang chìm dần xuống đường chân trời:

- Màn đêm gần buông xuống rồi. Mà đêm lại là thời khí của ma giới, chắc hẳn tiểu thư lẫn tại hạ không muốn rong ruổi trên đường.

Nàng miễn cưỡng gật đầu:

- Được.

Băng Linh quay bước bỏ đi. Mộng Khanh bước song hành bên nàng. Y vừa bước vừa nói:

- Khi này tại hạ thấy tiểu thư vào Quan Âm Tịnh Xá, thấp hương khẩn cầu, không biết tiểu thư khẩn cầu cho ai vậy?

Nàng cau mày nhìn qua Ngô Mộng Khanh, nhạt nhẽo nói:

- Băng Linh khẩn cầu cho ai, hẳn không liên can gì đến công tử chứ?

- Tại hạ nghĩ có đó.

- Băng Linh nghĩ chẳng có gì liên can cả.

Ngô Mộng Khanh mỉm cười rồi nói:

- Tại hạ nói có là có. Bởi tại hạ là người ngưỡng mộ tiểu thư.

- Băng Linh không màn đến sự ngưỡng mộ của Điệp Khách Ngô Mộng Khanh.

Nhìn sang Ngô Mộng Khanh, nàng gắt giọng nói tiếp:

- Công tử nghe Triệu Nguyệt Băng Linh nói chứ?

- Mộng Khanh nghe rõ từng lời của Băng Linh. Y thốt ra câu nói đó mà tuyệt nhiên chẳng biểu lộ chút gì giận dữ.

Gã nhìn sang nàng nói tiếp:

- Nếu tại hạ đoán không lầm, nam nhân trên cỡi tục nhân thì chỉ có hai người khiến Triệu Nguyệt Băng Linh phải để tâm đến. Người thứ nhất là Kim Ngạo Thiên.

Y buông tiếng thở ra.

Băng Linh nghe tiếng thở ra của Ngô Mộng Khanh, buột miệng hỏi:

- Ngô công tử có tin về Kim Ngạo Thiên.

- Cho đến bây giờ, ngay cả Tuệ Quang đại sư và cả gia gia đều là những kỳ tài Võ Lâm. Thế mà còn không biết gì về Kim Ngạo Thiên, chẳng biết y còn sống hay đã tan thân mất xác vào cõi vô thần, vô thức, làm sao Ngô Mộng Khanh biết được về y.

Tại hạ buông tiếng thở ra là vì nuối tiếc cho Kim Ngạo Thiên.

Mặt Băng Linh sa sầm:

- Không nói về Kim Ngạo Thiên, Điệp Khách Ngô Mộng Khanh nói về ai?

Mộng Khanh ve cằm, băng quơ nói:

- Nếu tại hạ nói về Tửu Quỷ Sử Quách... không biết Băng Linh tiểu thư có muốn nghe không?

Băng Linh dừng bước quay sang đối nhãn với Ngô Mộng Khanh. Nàng nghiêm giọng khe khẽ nói:

- Ngô Mộng Khanh công tử muốn nói chuyện gì về Sử huynh?

Điệp Khách Ngô Mộng Khanh không trả lời nàng ngay mà bước đến một khóm hoa địa mộc ven đường. Y ngắt lấy một cành hoa rồi quay lại bên Triệu Nguyệt Băng Linh.

Y ngấm cành hoa dại trong tay mình, ôn nhu nói:

- Xem ra Triệu Nguyệt Băng Linh tiểu thư cũng lo lắng cho Sử Quách Tử Quỷ.

Y nói rồi cười khẩy một tiếng nhưng mắt vẫn đắm đắm ngấm cánh hoa dại trên tay mình. Xoay cánh hoa dại một vòng như thể muốn ngấm tận sắc đẹp của nó. Ngô Mộng Khanh mới nói:

- Mộng Khanh hỏi thiệt Băng Linh, giữa Kim Ngạo Thiên và Tử Quỷ Sử Quách... nàng lo lắng cho ai hơn.

Băng Linh cau mày nhạt nhẽo đáp lời gã:

- Băng Linh có lo lắng cho ai cũng không liên quan đến Ngô công tử.

- Tất nhiên là không liên quan đến tại hạ rồi.

Y nhìn vào mắt nàng:

- Tử Quỷ Sử Quách cũng đáng để Băng Linh quan tâm chứ?

Nàng hất mặt gắt giọng hỏi:

- Nói thẳng ra đi, công tử đang biết gì về Sử Quách.

- Nàng đã bắt đầu nôn nóng rồi à? Xem ra gã Tử Quỷ Sử Quách này cũng có lắm tài mọn mới khiến nàng quan tâm đến như vậy. Thôi được... Nàng đã quan tâm đến thì ta sẽ nói. Có muốn giấu nàng cùng không được kia mà.

Y đưa cành hoa lên mũi ngửi. Động tác của y trông lộ hẳn vẻ dâm dăng của một gã đạo tặc, thích thú chiêm ngưỡng hoa và ngửi hoa.

Y vừa ngửi cánh hoa dại vừa nhìn nàng bằng ánh mắt giễu cợt.

Buộc phải nhận ánh mắt man trá của Điệp Khách Ngô Mộng Khanh đào hoa tặc. Băng Linh chau mày, tỏ thái độ với gã.

Mặc dù nhận ra thái độ không có chút gì thiện cảm của nàng, nhưng Điệp Khách Ngô Mộng Khanh vẫn giả lả vờ như không nhận ra. Y điểm nụ cười mỉm rồi nói:

- Chuyện tại hạ biết là hiện nay Tử Quỷ Sử Quách có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Câu nói này của Ngô Mộng Khanh khiến Băng Linh khẩn trương. Nàng miễn cưỡng hỏi lại Ngô Mộng Khanh:

- Ngô công tử nói sao?... Sử huynh có thể chết bất cứ lúc nào.

Mộng Khanh gật đầu:

- Không sai... chắc chắn tiểu thư nghe rõ lời của Ngô Mộng Khanh chứ. Y có thể chết bất cứ lúc nào. Sự sống chết của y do chính Triệu Nguyệt Băng Linh tiểu thư quyết định lúc này.

Sắc diện Băng Linh đỏ bừng. Nàng buông tiếng thở dài rồi hỏi:

- Ngô công tử có thể nói rõ hơn được không?
- Nàng muốn ta nói rõ vì không tin vào lời của ta chứ gì?

Y nói rồi lấy trong ống tay áo ra một tiếng ngọc bội, đặt vào tay Băng Linh:

- Nàng nhìn xem đây có phải là miếng ngọc bội của Tửu Quỷ Sứ Quách không?

Băng Linh nhìn miếng ngọc bội, gật đầu:

- Đúng rồi... đây là miếng ngọc bội của huynh ấy. Miếng ngọc bội này không bao giờ rời xa Sứ huynh.

Băng Linh hỏi:

- Sứ huynh đang ở đâu?

Đôi chân mày Ngô Mộng Khanh cau lại:

- Sao nàng vội vã thế.

Băng Linh nghiêm giọng:

- Ngô Mộng Khanh công tử muốn gì?

Điệp Khách Ngô Mộng Khanh đưa cánh hoa lên mũi ngửi. Y rít một luồng chân khí thật sâu như thể muốn thu nạp toàn bộ mùi xạ hương của cánh hoa đại vào lồng ngực mình. Y vừa hít mùi xạ hương của cánh hoa đại đó vừa nhìn Triệu Nguyệt Băng Linh. Điểm một nụ cười mỉm, Ngô Mộng Khanh từ tốn nói:

- Điệp Khách Ngô Mộng Khanh muốn Triệu Nguyệt Băng Linh tiểu thư quyết định Tửu Quỷ Sứ Quách sống hay là chết.

Nàng sững sờ với câu nói này của gã.

Ngô Mộng Khanh tủm tỉm cười rồi trao cánh hoa đại qua mặt nàng.

Băng Linh lắc đầu:

- Băng Linh không nhận.

Đôi chân mày Ngô Mộng Khanh nhíu lại.

Hắn hơi gắt giọng nói:

- Ta tặng một cánh hoa cho nàng... nàng từ chối à?
- Băng Linh đã tạ nhưng đành thất lễ với công tử.
- Đừng khách sáo như thế... nàng không nhận bởi ta là Điệp Khách Mộng Khanh.

Y cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Nàng không nhận đóa hoa của Mộng Khanh.
- Sử Quách chết thì sao? Còn sống thì Băng Linh phải như thế nào?

Điệp Khách Ngô Mộng Khanh ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười đầy chất khả ố của y đập vào thính nhĩ Triệu Nguyệt Băng Linh khiến đôi chân mày của nàng thoát cau lại.

Y cắt ngang tràng tiểu ngạo, nhìn Băng Linh ôn nhu nói:

- Ta là Điệp Khách nhưng lại là người ngưỡng mộ nàng. Khi ta ngưỡng mộ thì cái ta muốn đó là sở hữu. Đã ngưỡng mộ thì phải sở hữu. Nếu nàng chấp nhận sự đòi hỏi của ta. Thì Sử Quách sống và ngược lại.

Y cười khẩy một tiếng:

- Gã họ Sử đó sẽ chết thê thảm lắm.

Băng Linh đỏ mặt, trang trọng nói:

- Điệp Khách Ngô Mộng Khanh công tử đòi hỏi sở hữu gì nơi Băng Linh.
- Nếu như các hạ muốn có ngân lượng... Băng Linh rất sẵn lòng trao ngân lượng cho các hạ.

Ngô Mộng Khanh lắc đầu khoát tay:

- Không không... ta đâu cần ngân lượng... ta cần sở hữu một cánh hoa có hương và có hồn.

Sắc diện Băng Linh đỏ bừng. Nàng vừa thẹn vừa giận.

Mặc dù thấy sắc diện của nàng vừa thẹn vừa giận nhưng Ngô Mộng Khanh vẫn giả lả như không biết. Y cao giọng nói:

- Băng Linh hẳn hiểu ý của Điệp Khách Ngô Mộng Khanh.

Gã vừa nói dứt câu, Băng Linh gằn giọng nói:

- Người đòi hỏi quá đáng rồi đó.

Nàng vừa nói vừa bất ngờ cách không phát chỉ điểm tới tỉnh huyết của họ Ngô. Nhưng Diệp Khách Ngô Mộng Khanh như thể đã phòng bị trước lách bộ tránh.

Chỉ khí của nàng công huyệt gã, Mộng Khanh cười phá lên:

- Nàng nóng nảy quá rồi đó. Ngô Mộng Khanh này đâu có ép nàng phải chịu theo ý của ta mà nàng lại tức giận chứ. Nàng có quyền lựa chọn đó mà.

Băng Linh tái mặt. Nàng gắt giọng nói:

- Mộng Khanh... ngươi đừng có bức ép ta.

Mộng Khanh giả lả cười nói:

- Mộng Khanh nào có bức ép tiểu thư. Một trang mỹ nữ tuyệt sắc như nàng thì sao Mộng Khanh nỡ bức ép, lại càng không muốn vui dập như cánh hoa dại vừa rồi đâu... ta muốn nâng niu và sùng bái nàng.

Sắc diện đỏ bừng như thể đang bị nung trong một lò rèn. Nàng vừa thẹn vừa tức, nhưng chẳng thể nào khống chế được Ngô Mộng Khanh.

Băng Linh buông tiếng thở ra để giữ lại tâm định không cho lửa giận bộc phát, nàng ôn nhu nói:

- Tử quỷ Sử Quách đang ở đâu.

- Nàng muốn đến đó cứu hắn à?

Băng Linh im lặng không đáp lời.

Ngô Mộng Khanh nhìn Băng Linh điểm nụ cười mỉm:

- Thôi được, nếu nàng muốn đến cứu gã họ Sử đó, Ngô mỗ rất sẵn lòng chỉ chỗ cho nàng. Nhưng nên nhớ rằng, nàng chỉ đến một mình thôi, đừng nên báo cho người khác biết đó. Nhất là Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y lão gia gia. Nếu nàng làm theo lời của Ngô mỗ thì Tử quỷ Sử Quách sẽ biến thành oan hồn vất vưởng hờn trách nàng đó.

Y nói rồi cười khẩy nhướng mày nhìn Triệu Nguyệt Băng Linh.

Buộc phải nhìn ánh mắt thâm đảng của Diệp Khách Ngô Mộng Khanh, sắc diện Băng Linh đỏ bừng, thẹn đến chín người. Nàng gằn giọng nói:

- Sử huynh đang ở đâu?

- Nếu nàng muốn gặp Tử Quỷ Sử Quách thì cứ đến Mãn Hoa lâu. Sẽ có người đưa nàng đi.

Băng Linh cau mày trừng mắt nhìn Ngô Mộng Khanh.

Gã cười khẩy nói:

- Nàng càng giận, chân diện nàng đẹp vô cùng. Nếu sau này có thành thân, ta rất thích nhìn chân diện giận dữ của nàng.

- Người...

Mộng Khanh ôm quyền tùm tùm cười nói:

- Ta đã nói cả rồi, nàng tự quyết định. Còn Ngô Mộng Khanh Đệ Khách thì rất mong gặp lại Triệu Nguyệt Băng Linh.

Y cười khẩy rồi nói tiếp:

- Nàng nhớ đó... Mãn Hoa lâu và chỉ có một mình nàng thôi.

Gã nói rồi thì triển khinh công băng đi, thoáng cái đã mất dạng.

Triệu Nguyệt Băng Linh nhìn theo cho đến khi nhân dạng của Đệ Khách Ngô Mộng Khanh mất hút.

Nàng nhìn lại vầng nhật quang đang chìm xuống mà buồn tiếng thở dài.

Nàng nắm miếng ngọc bội của Sử Quách trong tay mà lắc đầu nhủ thầm:

- "Sử huynh... Muội phải làm sao đây?"

Một cơn gió thoảng thổi qua vai nàng, liền sau đó là lời phật hiệu:

- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát.

Sự xuất hiện của Diệu Tịnh sư thái với khinh thuật cao minh thần kỳ, khiến cho Băng Linh không khỏi giật mình. Nàng nhìn Diệu Tịnh sư thái:

- Sư thái...

Diệu Tịnh sư thái nhìn nàng niệm phật hiệu:

- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát... Triệu tiểu thư... gã nam nhân khi nãy chính là Ngô Mộng Khanh.

- Sư thái... sao sư thái biết ư.

- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát... bần ni biết gã lâu rồi. Hẳn là gã định làm khó tiểu thư.

Băng Linh gật đầu:

- Đúng là Đệ Khách Ngô Mộng Khanh đang làm khó tiểu nữ.

Nàng buông tiếng thở dài, rồi thuật lại cho Diêu Tinh sư thái nghe rõ mọi chuyện.

Nghe nàng thuật xong Diêu Tinh sư thái nói:

- Nam mô Quan Thế Âm bồ tát... Nếu Triệu tiểu thư không ngại hiểm nguy bản ni cung thỉnh tiểu thư cứ đến Mãn Hoa lâu.

- Sư thái...

Chấp tay trước ngực, Diêu Tinh sư thái nói:

- Bản ni có mối oan nợ với Diệp Khách Ngộ Mộng Khanh... bản ni sẽ luôn ở sau ủng tiểu thư mà gã Diệp Khách kia không thể nào phát hiện được.

Băng Linh thở phào một tiếng:

- Đa tạ sư thái đã giúp tiểu nữ.

- Tiểu thư giúp bản ni thì đúng hơn.

Nàng sững sờ với câu nói này của Diêu Tinh sư thái nhưng lại không tiện biểu đạt sự tò mò của mình mà chỉ ôm quyền biểu lộ sự cảm kích.

Băng Linh nghĩ thầm:

- "Mộng Khanh, thử xem người sẽ làm gì được Băng Linh".

MÃN HOA LẦU.

Không nguy nga tráng lệ, không nét gì đặc sắc ngoại trừ chiếm một vị trí ngay trên bến thuyền Hàn Châu, nhưng Mãn Hoa lâu lúc nào cũng tấp nập khách thập phương tìm đến. Mãn hoa lâu nổi tiếng ở Hàn Châu không phải vì hảo tửu và càng không phải là kỹ nữ cũng chẳng thể nào nói là xinh đẹp, nhưng khách thập phương thì lúc nào cũng nườm nượp, tạo ra một khung gian huyền ảo tấp nập mỗi khi đêm về.

Khi Triệu Nguyệt Băng Linh bước đến trước cửa Mãn Hoa lâu. Mới biết một tòa lâu này như thế nào. Mặc dù còn đứng bên ngoài Mãn Hoa lâu.

Nhưng khứu giác nàng đã phải chịu đựng sự hành hạ của một thứ mùi nồng nồng, khó ngửi vô cùng.

Thiên hạ nói không sai, Mãn Hoa lâu là tòa lâu nhộn nhóp nhất ở Hàn Châu. Một tòa lâu với tất cả sự năng hoạt của con người, một tòa lâu đầy đầy những hoạt cảnh trần trụi và dung tục... chính sự dung tục và trần trụi đó làm nên tiếng tăm của Mãn Hoa lâu. Phàm đã là con người thì dễ đi vào con đường băng hoại hơn là làm một nam nhân, nên Mãn Hoa lâu

luôn tấp nập khách thập phương, bởi đó là hiện thân của chốn băng hoại và trần trụi. Nó trở thành điểm hội tụ của những con người đi tìm cái bản năng làm con vật hơn làm con người.

Chính vì thế mà kẻ làm con người tránh xa nó, phàm người làm con vật thì lại tìm tới, trong cõi tục nhân thì ai mà chẳng muốn tìm cái khoái lạc nhục thể cho bản thân mình.

Băng Linh đứng nhìn tòa Mãn Hoa lầu mà nghĩ thầm:

- “Điệp Khách Ngô Mộng Khanh người thật là tiểu nhân đê tiện”.

Băng Linh làm sao mà không nghĩ như vậy, bởi nàng đâu phải hạng người đến chốn nhơ nhuốc đầy chất dung tục và trần trụi này. Nhưng lúc này nàng phải đặt chân vào Mãn Hoa lầu, cho dù tâm chẳng muốn chút nào. Còn đâu sự thanh bạch của một trang tiểu thư khi bước vào tòa lầu này.

Băng Linh bậm môi suy nghĩ:

- “Ta có nên vào hay không?”

Nghĩ như vậy, nhưng cuối cùng Băng Linh phải bước vào Mãn Hoa lầu. Bởi nàng chẳng còn sự lựa chọn nào khác, không muốn điều tệ hại gieo xuống đầu Tử Quỷ Sử Quách.

Khi Băng Linh vừa bước qua ngưỡng cửa Mãn Hoa lầu, sắc diện đã đỏ bừng vì thẹn, bởi phải hứng chịu những ánh mắt xoi mói, hau háu nhìn nàng. Điều đó cũng hiển nhiên thôi, bởi trong Mãn Hoa lầu đâu có ả kỹ nữ nào có được dung nhan như Triệu Nguyệt Băng Linh, hay đúng hơn, nàng bước vào Mãn Hoa lầu thì trở thành một đóa hoa lạ, một đóa hoa tinh khiết, chưa nhúm màu tục trần trong khi những kẻ đang ở đây thì đã từng ngụp lặn trong nhục thú tại tòa lầu này.

Sự xuất hiện của Triệu Nguyệt Băng Linh chẳng khác nào một hiện tượng lạ, một kỳ tích xảy ra tại Mãn Hoa lầu nên tất cả bọn khách tìm nhục thú thấp hèn phải lơ mắt rọi vào nàng. Họ nhìn Băng Linh với cùng một ý niệm dung tục và hau háu nét thèm thuồng, đầy vẻ dâm dăng.

Ngay cả ả kỹ nữ đang đú đờn với bọn khách tìm thú xác thịt cũng chú ý đến nàng. Trong khi ngược lại, Băng Linh thì cau mày với cảnh tượng dung tục, ngay trong tiền sảnh. Một dung tục mà nàng cảm nhận ra qua sự lả loi, bỡn cợt của những ả kỹ nữ lẫn bọn khách tìm hoa.

Băng Linh bất giác rửa thắm Điệp Khách Ngô Mộng Khanh khi hẹn nàng đến Mãn Hoa lầu, nhưng cuối cùng nàng cũng tự khích lệ mình.

- “Hắn là hạng người tiểu nhân băng hoại thì ta tìm hắn ở đây là đúng rồi”.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu nàng, thì một gã công tử có bộ mặt thật khó coi. Đôi mắt to và lộ cái miệng củ ấu, nhếch nhác nét dâm ô, tiến thẳng đến trước mặt Băng Linh.

Y xởi lời nói mà chẳng hề ôm quyền biểu lộ chút nhân cách nào:

- Tại hạ là Cù Thịnh.

Y nhếch môi với vẻ tự thị rồi nói tiếp:

- Trong Mãn Hoa lâu, chỉ có Cù Thịnh là trang nam tử đúng nghĩa nhất. Tại hạ đảm bảo với cô nương, sau một lần ân ái giao hoan với tại hạ, cô nương sẽ nhớ lời. Nhớ mãi mà không bao giờ quên.

Hắn rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi vươn người về phía Triệu Nguyệt Băng Linh, cao giọng nói tiếp:

- Ông trời sinh ra Cù mỗ là một trang nam nhân đúng nghĩa. Tại hạ lại có được những đặc điểm mà tất cả nhi nữ đều thích.

Y nói rồi dùng tay chụp lên vùng hạ đẳng của mình, toét miệng cười toe toét. Y vừa cười vừa nói tiếp:

- Cô nương sẽ thích thú ngay thôi. Cùng với lời Cù Thịnh vây cuộc mây mưa khoái lạc trên cõi đời này chứ?

Gã nói dứt câu chẳng cần đợi Triệu Nguyệt Băng Linh có đồng tình với lời nói của mình hay không, mà bất thành linh toan thộp lấy tay nàng. Nhưng Băng Linh đã kịp thối bộ nhìn Cù Thịnh.

Tiếp nhận ánh mắt khắt khe và bất nhẫn của nàng, gã họ Cù cũng chẳng màng đến thái độ phẫn nộ của Triệu Nguyệt Băng Linh mà còn trơ trẽn lên tiếng:

- Hầy... cô nương còn gì ngại ngùng nữa. Ở đây ai cũng như thế thôi. Họ cũng như chúng ta thôi mà. Đừng có e dè ngần ngại.

Băng Linh gằn giọng nói:

- Bốn cô nương đến Mãn Hoa lâu không phải với cùng mục đích như ngươi. Hãy tránh xa bốn cô nương.

Gã họ Cù tròn mắt nhìn nàng:

- Ở kia... đến đây thì ngoài chuyện đó ra còn chuyện gì nữa. Ta biết mục đích của nàng giống như nhau. Cùng truy hoan với nhau.

Băng Linh gắt giọng nạt ngang:

- Im... tránh đường cho bốn cô nương mau.

- Làm sao ta tránh được. Nàng sẽ không tìm được ở Mãn Hoa lâu những trang nam tử có được những trò ân ái đầy khoái lạc như Cù thiếu gia đâu.

Gã nguýt mắt lẳng lơ, rồi giả lả nói tiếp:

- Cù thiếu gia biết, khi nữ nhân đến lúc giao hoan thì đồng đánh thể thôi, nhưng khi đã cùng với Cù thiếu gia vào cuộc mây mưa...

Y chắc lưỡi:

- Ôi cha... càng đồng đánh bao nhiêu càng như hổ cái bấy nhiêu, nhưng không sao, Cù thiếu gia vẫn có cách trị nàng mà.

Câu nói này của gã họ Cù chẳng khác nào một gáo dầu sôi nóng bỏng tát thẳng vào mặt Triệu Nguyệt Băng Linh.

Nàng vừa thẹn vừa giận vừa cảm phẫn bởi sự trơ trẽn thái quá của gã họ Cù.

Băng Linh gằn giọng nói:

- Ngươi là một con người như bốn cô nương cảm thấy ngươi còn thua bọn ma nhân ngoài kia.

Lời còn đọng trên cửa miệng thì Triệu Băng Linh bất ngờ nện thẳng một chưởng vào ngay miệng Cù Thịnh.

- Chát...

Bất ngờ bị Băng Linh cho một chưởng, Cù Thịnh gần như không có sự phản ứng gì mà húng trợn lấy chưởng ảnh của nàng vào ngay cái miệng hình của trái ấu.

Y ôm lấy miệng rú lên, vừa thối liền bốn bộ.

Y nhìn nàng the the nói:

- Con quỷ cái... người dám đánh Cù thiếu gia... ngươi dám đánh Cù thiếu gia.

Cù Thịnh nói mà máu rỉ qua kẽ miệng gã.

Băng Linh nhìn gã nghiêm mặt nói:

- Bốn cô nương chưa cắt lưỡi ngươi là may rồi đó.

Cù Thịnh thả tay xuống. Y phụng ra bốn chiếc răng, rít giọng nói:

- Cù thiếu gia sẽ bầm dập ngươi cho bỏ tức.

Gã vừa nói vừa xông xộc lao đến nàng. Hai tay thì lăm lăm chực tập kích trực diện nàng.

Băng Linh hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Nam tử bỉ ổi như ngươi chẳng đáng để bốn cô nương trừng trị, nhưng hôm nay, bốn cô nương buộc phải cho ngươi biết thế nào là phép lễ độ với nữ nhân.

Vừa nói Triệu Nguyệt Băng Linh vừa cách không phát tác chỉ khí điểm ngay vào hai đầu gối của Cù Thịnh.

- Chát... chát...

Sau hai âm thanh khô khốc đó, Cù Thịnh đang trên đà lao tới nàng thì cứ như bị đốn hai đầu gối, ngã chúi tới trước, đập đầu xuống sàn gạch, chỉ cách mũi hài của Băng Linh chưa quá ba đốt tay.

- Bình...

Hắn nằm dờ ra dưới sàn gạch.

Băng Linh chấp tay sau lưng nhìn xuống Cù Thịnh.

Mãi một lúc gã họ Cù mới chồm tay ngồi lên, nhưng giờ thì không đứng được nữa. Y nhìn Băng Linh với ánh mắt đầy vẻ sợ hãi và thất thần.

Băng Linh cau mày, nghiêm mặt gằn giọng nói:

- Ngươi còn muốn bốn cọt với bốn cô nương không?

Chứng kiến cảnh Cù Thịnh, bọn tục khách trong Mãn Hoa lâu từ từ ngồi trở lại. Họ quay mặt chỗ khác để tránh phải chạm mặt với nàng.

Cù Thịnh toát mồ hôi tránh khi phải tiếp nhận ánh mắt khát khe và tàn nhẫn của Băng Linh.

Băng Linh nói:

- Bốn cô nương cất lưỡi ngươi nhé.

Cù Thịnh nhăn mặt với nét đau đớn, lí nhí nói:

- Cô nương tha mạng... tha mạng... tiểu nhân có mắt nhưng không thấy đường.

Băng Linh nói tiếp ngay sau lời của gã:

- Có mắt nhưng không thấy đường, chắc hẳn ngươi bị mù, để bốn cô nương móc hai mắt ngươi cho rồi.

Nàng vừa nói vươn song chỉ từ từ điểm tới hai con người của Cù Thịnh.

Gã rống lên:

- Tha cho tiểu nhân... để tiểu nhân còn về với nương tử và con cái mình.

Nàng hừ nhạt rồi rút tay lại, gất giọng nói:

- Muốn ta tha thì hãy đập đầu ba cái xuống nền gạch...

- Dạ... dạ... tiểu nhân làm ạ!

Nói dứt lời, Cù Thịnh nện đầu xuống sàn gạch ba cái. Băng Linh nhếch môi mỉm cười, lắc đầu:

- Đúng là bọn nam nhân bỉ ổi, còn thua cả những ma nhân trong ma giới.

Nàng nói rồi bước qua Cù Thịnh. Giờ thì chẳng còn gã tục khách nào hau háu nhìn nàng. Cảnh của Cù Thịnh như một lời cảnh báo với bọn chúng về nhân cách của Triệu Nguyệt Băng Linh.

Băng Linh bước ngay đến gã tiểu nhị đang đứng. Gã trơ mắt nhìn nàng.

Nàng từ tốn hỏi:

- Tiểu nhị... bốn cô nương muốn gặp Điệp Khách Ngô Mộng Khanh?

Nàng gật đầu:

- Y hẹn ta ở đây.

Gã tiểu nhị giả lả nói:

- Cô nương... ở đây rất đông người... nhưng tiểu nhân có thể giúp cô nương.

Băng Linh gật đầu. Nàng lấy một nén bạc đặt lên bàn:

- Dẫn ta đi.

Gã tiểu nhị khúm núm.

- Dạ dạ... mời tiểu thư theo tiểu nhân ạ!

Gã đi trước, Băng Linh theo sau.

Nàng khoác bộ mặt vừa nghiêm vừa khe khắt như trét môi lớp sáp trên mặt mình.

Gã tiểu nhị dừng bước trước một cửa phòng đóng cửa im ỉm, quay lại nói với Băng Linh.

- Cô nương... để tiểu nhân mở cửa thư phòng xem có Ngô công tử ở đây không?

Băng Linh gật đầu.

Gã tiểu nhị quay mặt lại, rồi đẩy mạnh cửa thư phòng. Cửa không cài then bên trong, nên gã mở toang ra như thể muốn cho Triệu Băng Linh phải tận mục sở thị hoạt cảnh trong gian phòng này. Hoạt cảnh trong gian thư phòng đập vào mắt Băng Linh, khiến mặt của nàng đỏ bừng vì e thẹn.

Làm sao nàng không thẹn được khi tận mắt chứng kiến một đôi nam nữ đang lỏa lồ đang vây cuộc mây mưa với những trò khả ố nhất. Mặc dù nàng và gã tiểu nhị đột ngột xuất hiện, họ vẫn tiếp tục giao hoan như thể muốn phơi ra cho Băng Linh thấy.

Nàng quay mặt lại.

Gã tiểu nhị nói:

- Cô nương nhận ra Ngô công tử chứ?

Băng Linh thả bước đi:

- Đóng cửa lại đi.

Gã tiểu nhị mỉm cười đầy ẩn ý rồi bước theo nàng.

Tiểu nhị vừa bước theo Băng Linh vừa hỏi:

- Cô nương, vị công tử đó không phải là người cô nương tìm.

Nàng gắt giọng đáp lời gã:

- Không phải.

Thốt ra câu nói đó mà chân diện của Băng Linh những tưởng đầu có cả một bầu ong chi chít bầu vào. Nàng làm sao không có cảm giác đó khi tận sở mục thị sự ô uế dung tục trong gian thư phòng vừa rồi. Nàng cảm nhận mình đang bị lôi vào một vũng lầy cực kỳ nhơ nhớp, hay đang bị trét lên người nhưng điều dung tục nhất của cõi trần gian này.

Băng Linh bực bội nhìn lại gã tiểu nhị gắt giọng nói:

- Mãn Hoa lâu của ngươi còn chỗ nào nữa không?

Gã tiểu nhị khúm núm nói:

- Dạ Mãn Hoa lâu chỉ có một thôi à. Nơi này chính là Mãn Hoa lâu. Tòa lâu có một không hai ở đất Hàn Châu này.

Băng Linh cúi gắt nói:

- Có một không hai... tại sao lại có một tòa lầu băng hoại như thế này tọa lạc trên đất Hàn Châu được chứ.

Nàng hừ nhạt rồi sải bước đi tiếp.

Gã tiểu nhị hồi hã bước theo nàng. Y dừng bước trước cửa phòng thứ hai, rồi nhỏ nhẹ nói:

- Cô nương muốn nghỉ qua đêm à?

Băng Linh lưỡng lự rồi lắc đầu.

Nàng miễn cưỡng hỏi:

- Trong gian thư phòng này chẳng khác gì gian thư phòng vừa rồi.

Gã tiểu nhị gãi đầu:

- Tiểu nhân cũng không biết.

Gã vừa nói dứt câu những tiếng rên ư ử, phát ra đập vào thính nhĩ Băng Linh. Những tiếng rên đầy chất khoát lạc và nhơ nhớp. Liền sau những tiếng rên đó là những tràng tiểu ngạo của nam nhân lẫn nữ hòa quyện với nhau. Tạo ra thứ âm vực mà buộc nàng phải hình dung những hoạt cảnh đang diễn ra phía sau cánh cửa đó.

Băng Linh bặm môi, lườm tiểu nhị.

Gã tiểu nhị khúm núm nói:

- Cô nương không muốn xem thì chúng ta đi.

Nàng hừ nhạt một tiếng, lăm bắm nói:

- Thật là bỉ ổi.

Thốt ra câu nói đó nhưng sắc diện của nàng lại đỏ au chẳng khác nào quả chín sắp rụng khỏi cành. Trong khi nàng còn ngượng ngùng, thẹn chín người bởi phải chứng kiến những hoạt cảnh bỉ ổi và dung tục trong những gian thư phòng của Mãn Hoa lâu thì không để mắt đến gã tiểu nhị. Thỉnh thoảng trên cửa miệng lại xuất hiện những nụ cười đầy ẩn ý.

Gã tiểu nhị khúm núm nói:

- Cô nương chúng ta phải làm sao nếu không tìm được Ngô công tử trong những gian thư phòng này.

Câu hỏi của gã khiến Băng Linh phải bối rối vô cùng. Đúng là nàng bị Điệp Khách Ngô Mộng Khanh đặt vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Đến bây giờ thì nàng đã nghiệm ra mục đích của gã họ Ngô đầy tính thâm đảng kia.

Y hẹn nàng đến Mãn Hoa lâu, hẳn cốt chỉ cho nàng thấy những gì dung tục nhất của cõi nhân giới này.

Băng Linh buông tiếng thở dài. Nàng nhìn lại gã tiểu nhị:

- Người có cách nào giúp bốn cô nương tìm ra Ngô Mộng Khanh mà không bắt bốn cô nương phải chứng kiến những hoạt cảnh dung tục tại đây.

Gã đều nhị gãi đầu, nhăn mặt nói:

- Tiểu nhân chẳng biết làm cách gì để giúp cô nương.

Băng Linh lấy một nén bạc đặt vào tay gã.

Người là người của Mãn Hoa lâu tất nghĩ ra cách mà.

Gã giả lả cười:

- Hay để tiểu nhân nhìn trước rồi hỏi. Nếu có Ngô công tử, tiểu nhân sẽ quay lại nói với cô nương.

Băng Linh khẽ gật đầu:

- Vậy cũng được... miễn đừng buộc bốn cô nương chứng kiến những cảnh vừa rồi. Ta cảm thấy ô uế và nhơ nhuốc lắm.

Y tiếp:

- Tiểu nhân biết thật là khó cho tiểu thư.

Hai người bước đến gian thư phòng thứ ba. Gã tiểu nhị nhìn nàng.

Băng Linh khẽ gật đầu.

Gã tiểu nhị gõ cửa. Y chưa kịp lên tiếng thì nghe giọng nữ nhân, chất giọng rất quen thuộc với Triệu Nguyệt Băng Linh.

- Kim Ngạo Thiên... người ta lại đến quấy rối chàng với thiếp rồi.

Băng Linh sững sờ. Làm sao nàng không sững sờ khi nghe giọng nói của Mỹ Điện Đường Lang Dương Tiểu Ngọc, mà lại còn gọi cả tục danh Kim Ngạo Thiên.

Tâm trạng của Triệu Nguyệt Băng Linh lúc này thật là hỗn độn, và không thể nào định hình được cảm xúc của mình. Nó vừa hụt hẫng vừa ngỡ ngàng, nhưng cũng có phần mừng rỡ khi nghe tục danh của Kim Ngạo Thiên.

Băng Linh nghĩ thầm:

- "Chẳng lẽ nhưng chuyện xảy ra tại Thánh Địa Kim Đỉnh sơn chỉ là trò gian trá của Kim Ngạo Thiên bày ra. Y bày ra để hòng qua mắt mọi người. Y muốn mọi người tưởng y chết, để rồi y quay về với Dương Tiểu Ngọc sống cuộc sống trác táng và đốn hên".

Gã tiểu nhị gõ cửa lần nữa nhưng Băng Linh đã cản lại:

- Không cần... để cho ta.

Nàng bước đến vỗ chuông vào cánh cửa đóng im ỉm, cánh cửa bật ra, Băng Linh bước vào. Đập vào mắt nàng là một tấm rèm lụa màu hồng nhạt mà nàng có thể thấy bóng người sau tấm rèm đó.

Tiếng của Dương Tiểu Ngọc cất lên:

- Ý... Triệu Nguyệt Băng Linh...

Băng Linh dợm bước vừa nói:

- Kim Ngạo Thiên đâu?

Nàng toan bước về phía tấm rèm thì bất ngờ tỉnh huyết đã bị điểm.

Băng Linh giật mình thốt.

- Ôi...

Gã tiểu nhị bước đến bên nàng. Y nhướn mày nói:

- Nàng không nhận ra ta ư?

Y vừa nói vừa lột chiếc mặt nạ da người, lộ nguyên nhân dạng là Điệp Khách Ngô Mộng Khanh.

Băng Linh biến sắc.

- Là người à...

Dương Tiểu Ngọc vén rèm bước ra. Nàng nhìn Băng Linh:

- Triệu tiểu thư... hình như giữa chúng ta có duyên nên lúc nào cũng gặp nhau.

Nàng vừa nói vừa chấp tay sau lưng thân nhiên bước đến trước mặt Băng Linh.

Nụ cười mím tươi như đóa hoa hàm tiếu xuất hiện trên hai cánh môi của Tiểu Ngọc.

- Băng Linh miễn cưỡng hỏi Tiểu Ngọc.

- Hãy cho ta biết... Ngạo Thiên đâu.

Tiểu Ngọc nhướn mày:

- Sao nàng lại quá quan tâm đến Kim Ngạo Thiên...

Băng Linh buột miệng nói:

- Băng Linh vừa nghe nàng nhắc đến Kim Ngạo Thiên.

Tiểu Ngọc phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Thế mà ta cứ ngỡ đâu Triệu tiểu thư đã quên hẳn Kim Ngạo Thiên rồi và chỉ còn nhớ đến mỗi mình Tử Quỷ Sử Quách thôi.

Lời nói này của Tiểu Ngọc khiến Băng Linh sượng sùng.

Nàng nhìn lại Băng Linh:

- Nếu nàng muốn gặp Kim Ngạo Thiên, ta sẽ cho nàng gặp y.

Tiểu Ngọc vừa nói vừa chỉ tay vào trán mình và đại huyệt chân tâm.

- Y đang ở trong đây nè.

Nàng nhìn lại Điệp Khách Ngô Mộng Khanh, từ tốn nói:

- Ngô huynh... chuẩn bị cho Triệu Nguyệt tiểu thư đoàn tụ với Sử Quách và cả Kim Ngạo Thiên.

Mộng Khanh nhướn mày nói:

- Nàng hứa với ta chứ?

Tiểu Ngọc lườm Mộng Khanh nói:

- Tiểu Ngọc không quên phần của Ngô huynh đâu.

Điệp Khách Ngô Mộng Khanh giả lả cười, rồi nói:

- Ta chuẩn bị ngay đây thôi.

Y quay lại vuốt tay vào má Băng Linh.

- Nàng đẹp lắm... chúng ta rồi sẽ có những khoảnh khắc hoan lạc với nhau.

Tiểu Ngọc nói:

- Ngô huynh... Triệu tiểu thư hẳn còn là một trinh nữ với lại là trang lá ngọc cành vàng của lão quỷ Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y. Người mà giới võ lâm hiện nay đang rất ngưỡng mộ và kỳ vọng tuyệt diệt kiếp họa ma nhân. Nếu Ngô huynh để cho Triệu tiểu thư sợ thì chẳng còn hứng thú gì. Còn nếu như để Triệu tiểu thư cắn lưỡi chết, không chừng đại họa giáng xuống đầu Ngô huynh đó.

Điệp Khách Ngô Mộng Khanh nhướn mày nói:

- Tiểu Ngọc... ta đã sắp xếp chu toàn chuyện này rồi.

Tiểu Ngọc hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Nhưng Ngô huynh còn chưa sắp xếp với Tiểu Ngọc đó.

Nàng lườm Ngô Mộng Khanh:

- Huynh hãy chuẩn bị đi. Ta quay lại ngay.

Điệp Khách Ngô Mộng Khanh nói dứt câu đi thẳng ra ngoài. Y khép cửa thư phòng lại, vừa khép cửa thư phòng, ỵ vừa nói:

- Tiểu Ngọc... Trước khi ta hưởng lạc, nàng đừng biến Triệu Nguyệt Băng Linh thành xú nữ đấy.

Tiểu Ngọc lườm Ngô Mộng Khanh:

- Điệp Khách Ngô Mộng Khanh đúng là kẻ háo sắc nhất trên thế gian này. Tiểu Ngọc không vui đập một cánh hoa như Ngô Mộng Khanh đâu. Ta cũng là phận nhi nữ mà.

- o O o -